Ч. 328 (13.873). Львів, четвер 6. грудня 1934. Poсztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Українські журналісти в Жовкві.

Оглядини нової промислової станиці.

На запрошення кермуючих органів кооп. „Суспільний Промисл" виїхали вчора, 4. ц. м. представники української преси до *Жовкви*, щоби оглянути „*сушарню*". Ця „сушарня" вяжеться тісно з першим підприємством згаданої кооперативи, з загально відомою уже фабрикою цикорії „*Луна*" у Львові, а збудована в американському темпі, працює щойно від жовтня.

Журналісти з правдивою цікавістю оглянули прецизійне машинове урядження „сушарні" (адебільша з варстатів інж. Райтарівського) і, вислухуючи цінні інформації членів дирекції та Надз. Ради, приглядались довший час роботі, яка іде невгаваючи на 3 зміни. Відтак перейшли прогульковці до „Нар. Дому", де за склянкою чаю обмінювались своїми враженнями і думками.

Конституція в сенатській комісії.

На 11. грудня визначили засідання сенатської конституційної комісії з денним порядком: конституція. Так після довгої перерви знову радитимуть над справою конституції. Засідання будуть 11., 13., 14., 15. і 17. грудня. Реферуватиме справу сен. Ростворовський. Він заявиться за скресленням проєкту т. зв. еліти та предложить ріжні кодиф. поправки. На другому засіданні говоритимуть покликані до конституційної комісії знавці, професори університетів

Польсько-большевицькі переговори.

Покінчилися польсько-большевицькі переговори в справі виміни товарів на 1935 р. Большевики зобовязалися дати польським гутам замовлення на 7.000 тон копальняних руд і 20.000 вальцевого заліза. Польща признала для СССР контингент на привіз до Польщі футер, ниток, хемікалій, риб, ікри, вина, яблок, антрациту. В звязку з умовою продовжать на 1935 р. митне порозуміння.

Французько-німецьке порозуміння в справі Сарщини.

Зі Женеви повідомляють, що заключення компромісу в справі Сарщини між Францією та Німеччиною викликало відпруження на всьому фронті міжнародньої політики. В середу на засіданні Ради Ліґи Націй сподіються ріжних ґратуляцій з нагоди порозуміння. Найважнішою точкою порозуміння вважають у Женеві ґарантії Німеччини, що обовязується забезпечити після плебісциту, який буде 13. січня 1935 р., рівноуправлення всім мешканцям Сарщини без огляду на расу та релігію, навіть цим, що в плебісциті заявляться проти злуки Сарщини з Німеччиною.

У колах секретаріяту Ліґи великий оптимізм, згадують навіть про дальші розмови в справі розброєння та евент. повороту Німеччини до Ліґи. Італійського делеґата бар. Альоазія, який багато причинився до того, що прийшло до компромісу між Францією та Німеччиною, висувають як посередника повороту Німеччини до Женеви.

Розмови між Берлином і Парижем.

У звязку з переговорами Гітлерового представника з Лявалем кажуть, що Гітлер ділає під натиском райхсвери, яка боїться, щоби Францією не заволодів СССР. Інші кажуть, що є це в звязку з внутрішніми труднощами.

Канцлер Гітлер розвяже райхстаґ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Журналь де Деба" повідомляє, що з кінцем листопада відбулось у Берліні засідання міністрів, представників райхсвери і промислу під проводом канц. Гітлера. На засіданні канц. Гітлер заявив, що на випадок перемоги Німеччини в плебісциті в дні 13. січня ц. р. райхстаґ буде розвязаний і відбудуться нові вибори, які зліквідують зовсім опозицію в Німеччині. Після тієї перемоги уряд приступить до офензиви за кордоном. Пробоєві відділи будуть скасовані на випадок, коли Німеччині признають рівноправність.

Провідник македонських революціонерів їде до Мексику.

Царгородські часописи повідомляють, що провідник революційної болгарсько-македонської організації Іван Михайлов і його жінка Магда Карнічева, теж відома революціонерка, які жили під поліційним наглядом у Кастанболі (Анатолія) одержали візу на виїзд до Мексику. На днях покинуть Туреччину.

Не буде башів, беїв ні ефенді.

АНКАРА, ПАТ. Велике Нац. Зібрання заскочило громадську думку ухваленням закону, який зовсім перекреслює турецькі традиції. Закон касує всі титули, як баша, бей, ефенді і т. д. У війську ввели замість титулу баші назви ґенерал або адмірал. В урядових письмах відтепер подаватимуть лише назвища й імена без титулів. Закон забороняє носити ордери та відзнаки за виїмкою турецьких та воєнних ордерів.

Не буде чужинних одностроїв.

СТАМБУЛ, ПАТ. Оголосили нові приписи, які забороняють носити всякі чужинні однострої та відзнаки. Це значить, що в Туреччині заборонять чорні й брунатні сорочки, фашистівські відзнаки, а навіть пластунські однострої. Заборона відноситься теж до духовників. Розпорядок викликав велике збентеження серед чужинців. Ріжні релігійні інституції, що є в Туреччині припинять мабуть свою діяльність.

Похорон Кірова.

МОСКВА, ПАТ. На поїзд з Ленінграду з тілом Кірова ждали на московському двірці члени політбюра і ЦК СССР, члени товариств т. зв. старих большевиків, приятелі та товариші боїв убитого. Як приїхав поїзд, над двірцем звилася ескадра літаків. Домовину з вагону винесли Сталін, Молотов, Ворошилов, Каганович і ін. члени політбюра. Зложили її на гарматі. Жалібний похід пішов до осідку професійних союзів. За домовиною ішли Сталін, Молотов, Ворошилов, Каганович, Калінін і ін. члени політбюра, центр. комітету партії та уряду. До дому профсоюзів, де зложили тіло Кірова, приходять тисячі робітників, щоби поклонитися покійному.

МОСКВА, ПАТ. Поробили тут виїмково гострі засоби обережности на цілій трасі похоронного походу. Ціле середмісця замкнули аж до пізного пополудня кордоном поліції. Оголосили 3-денну жалобу. Перед труною Кірова переделфілювало нині кількасот тисяч людей.

Наслідник Кірова.

БЕРЛІН, ПАТ. Німецьке Інформаційне Бюро повідомляє з Москви, що наслідником Кірова в політбюрі центрального комітету комуністичної партії буде Мікоян, один із найближчих Сталінових приятелів.

АРЕШТУВАННЯ В ЛЕНІНГРАДІ.

МОСКВА, ПАТ. Урядовий комунікат повідомляє, що за легковаження службових обовязків з ділянки запевнення публ. безпеки в Ленінграді усунули зі становищ і притягнули до суд. відповідальности начальника ленінградської експозитури нар. комісаріяту внутр. справ Недведа, його заступника Фопіна та 6 вищих службовців. Крім того арештували в Москві 32, в Ленінграді 39 осіб. Це „білогвардійці", яких обвинуватили, що приготовляли терористичні акти проти представників влади. Між арештованими є два був. аристократи гр. Румянцев і Строгонов. Справу арештованих передали військовій колеґії найвищого суду.

МІН. БЕК НЕ ПОЇДЕ ДО ЖЕНЕВИ.

На сесію Ради Ліґи Націй, що починається 5. грудня та радитиме в справі плебісциту в Сарщині та в справі югославянської скарги проти Мадярщини, мін. Бек не поїде. Польщу заступатиме д-р Комарніцький та віцедиректор політичного департаменту м-ства закордонних справ Ґвяздовський.

ЗІЗД ВОЄВОДІВ.

У Варшаві починається 5. грудня зїзд воєводів із усієї держави. Мають обговорити справи безпеки та внутрішньої політики. У політичних колах сподіються в звязку зі зїздом багато змін на становищах державної адміністрації.

ІТАЛІЯ НЕ ЗАЯВИТЬСЯ ПРОТИ ВАШИНГТОНСЬКОГО ТРАКТАТУ.

РИМ, ПАТ. Італійський уряд поручив своєму амбасадорові в Токіо заявити, що Італія не прилучиться до японського предложення в справі виповідження вашингтонського трактату.

Арештували Белю Куна?

Віденські часописи повідомляють, що поліція в Копенгаґені викрила криївку Белі Куна, що три дні скривався в Копенгаґені. Белю Куна арештували та відставили вже до СССР.

КАТАСТРОФА АВТОБУСА З ЖУРНАЛІСТАМИ.

ҐРЕНОБЛЬ, ПАТ. Автобус, яким верталося з бенкету 20 журналістів, ударився з вантажним автом. Були 2 вбиті, 2 тяжко ранені.

НОВИЙ ПРОЦЕС ІНЗУЛА.

НЮЙОРК, 3. 12. ПАТ. Сьогодні почався новий процес Інзула, обвинуваченого в дефравдації 344.720 дол.

Присилайте передплату!

Скільки людей померло голодовою смертю?!

Науково виготовлена статистика жертв голоду на Сов. Україні у 1933 році.

ДВІ ЗНАМЕНИТІ ЦИФРИ Г. ПЕТРОВСЬКОГО.

Радянська влада категорично заперечувала факт голоду на Україні, відмовила на цій підставі дозволу европейським організаціям на допомогу голодуючим, приписуючи своїм ворогам творення і поширення подібних чуток. Не помогли ані листи засуджених на голодну смерть людей, ані дописи кореспондентів, ані фотографії, спроваджені з України з великим ризиком. Все це заперечували і називали інтригою буржуазії проти пролетарської держави. Аж нарешті маємо мимовільне признання одного з совітських діячів, яке позволяє більшменш встановити число жертв цього страшного голоду.

На пленумі харківської міської ради, 6. X. 1934 року український староста Г. Петровський, розхвалюючи радвладу за все те, що вона зробила для людности України, сказав буквально, що „Одним з яскравих показчиків зростання матеріяльного добробуту країни є збільшення людности". І далі подав серед інших цифр, що в 1933 р. людність сягає 31.686.000 („Вісти" з 12. X. 1934 р. ч. 236/4223).

Тойже самий староста Г. Петровський у своїй святочній жовтневій промові 7. XI. 1932 р. сказав, що „Цього року (ст. 1932 — Ред.), людности на Україні є вже 32.122.000. („Вісти" 7. XI. 1932 р. ч. 255/3653).

Отже маємо дві цифри: за **рік 1932 — 32.122.000** і за рік **1933 — 31.686.000**. З цих цифр кожний може побачити, що нема збільшення людности, але є **зменшення**, яке виносить в одному році **436.000 душ. У якомуж світлі находиться твердження Петровського про зростання матеріяльного добробуту України" під совітською владою?!**

ПЕРЕСІЧНИЙ РІЧНИЙ ПРИРІСТ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ.

А проте відомо, що при обчисленні населення завсіди береться під увагу **приріст** його, а не зменшення.

Щоб встановити цей приріст, звернемося до тієї самої промови Г. Петровського на пленумі харківської міської ради 6. X. 1934 р. („Вісти" з 12. X. 1934 р. ч. 236/4223). Він говорить: „Якщо у 1927 р. на Україні було всієї людности 28.900.000 (округлено), то в 1929 р. у нас вже було 30.254.000; в 1933 р. людність сягає 31.686.000. Міської людности в 1927 р. було 4.000.000. У 1933 р. вона становить понад 7.000.000.

З цього офіціяльного признання відповідального українського совітського діяча — червоного президента Г. Петровського, видно, що **за два роки 1928-29 приросло населення на Україні на 1.354.000 або по 677.000 щороку.**

Ці цифри майже цілковито збігаються з тими цифрами, що їх подавали у статистичному річному збірнику Центрального Статистичного Управління України, **який якраз вкінці 1929 р. був припинений московською владою і з того часу не виходить**.

ЗМЕНШЕННЯ ПРИРОСТУ ВДВОЄ І ПРИЧИНИ ЦЬОГО.

І тут Петровський нічого не ховає. З цих признань Петровського видно, що за чотири пізніші роки, а саме: 1930, 1931, 1932 і 1933 — населення України зросло тільки на 1.432.000, або в середньому — **по 358.000 душ річно**.

Отже приріст у порівнанні до років 1928 і 1929 та й усіх попередніх **зменшився майже вдвоє**.

Г. Петровський не пояснює, чомуто у другій пятирічці так мало стало родитись дітей на Україні. Здавалось би, що пояснення можна найти у колективізації, розкуркуленні та взагалі у „запомороченні від успіхів": це було саме у ті роки і як конкретний наслідок тих розпорядків маємо спадок приросту населення вдвоє.

Однак, хоч і здорово струснули організмом краю, то всеж не повинен би з приводу тих розпорядків наступити аж такий катастрофальний спадок приросту. Він може і повинен бути, але у значно менших розмірах. І от, коли з наведених 4-х років — 1930, 1931, 1932 і 1933 відкинемо останній рік — 1933 та підрахуємо, який приріст був впродовж 1930—1932 рр., то й підійдемо до того явища, що його дбайливо замовчує радвлада і про яке замовчав у своїй промові Г. Петровський.

Отже у 1929 р. населення було 30.254.000, а в 1932 р. — 32.122.000, себто за ці три роки приріст населення виносить 1,868.000 душ, або по 622.666 душ річно. Інакше кажучи, порівнюючи з рр. 1928-29 приріст зменшився, але не так страшно, як це виходить за Г. Петровського. А виходило воно так у Петровського тому, що він хотів на рахунок загального приросту впродовж кількох літ сховати страшний голодний рік 1933, сховати ті жертви голоду, які вмерли на Україні внаслідок нелюдської політики радвлади супроти селянства. Отже виходить, що населення не тільки не зросло, але зменшилося на 436.000 душ. До чого треба додати приріст, що виносив роками колективізації і розкуркулення — 622.666 душ річно.

1.058.666.

Таким чином, разом українського населення зникло з терену України 436.000+622.666 рівнається 1.058.666 душ.

Можна припускати, що вони не всі вимерли, що частину їх вислано на Сибір і Соловки на канальські роботи, але від цього Україні і її народові не лекше.

Це цифра найменша і цілком офіціяльна, бо походить вже від самого совітського уряду УССР.

До цього часу багато було в пресі українській і чужинній всяких відомостей про наслідки голоду на Україні. Казалось про 10 міл. і 6 міл. і 2 мільйони жертв його, але урядово до них не признавалися. Тепер теж не признаються і очевидно отверто не признаються. Але цю цифру **1.058.666** вже на підставі признань Петровського можна вважати як офіціяльна признану і зовсім без накручування совітської статистики.

ЩЕ ОК. 1 МІЛІОН, ВИПОВНЕНИЙ У СТАТИСТИЦІ МОСКОВСЬКИМИ ПРИШЕЛЬЦЯМИ-КОЛЬОНІСТАМИ.

Коли взяти під увагу, що на Україну на місце засланих і вимерлих українських селян надсилали масово з Московщини переселенців, то тоді скількість українських вимерлих селян ще побільшується. На жаль, докладної статистики про скількість переселенців на Україні нема. Очевидно, що їх дуже багато.

Радпреса подає не тільки промови високих достойників, які стверджують, що переселенці на Україні є. Про це перший говорить сам Постишев („Вісти" з 5. І. 1934. р. ч. 5. (3992), потім Косіор — („Комуніст" з 23. 7. 1934. р. ч. 169. (4541) і нарешті знову Постишев „Вісти" з 23. 10. 1934. р. ч. 245. (4232).

Втікачі з України лише стверджують страшенне обезлюднення України і наїзд чужинців.

А на підставі цього, хоч і без точних цифр, цілком справедливо можна твердити, що у числі тих 31. 686.000 людности на Україні в році 1933, яке подав Петровський, є що найменше 1 міліон переселенців-чужинців. А це значить, що українців у році 1933. вимерло значно більше, як це виходить зі слів Петровського. Він не подав цифри населення за 1934 рік, хоч вже міг подати. Це можна пояснити лише тим, що голод за час 1933—34 знову багато забрав жертв з України, особливо селян. Що міська людність зросла, в цім нічого нема дивного: зросла вона коштом українського голодного селянства, що тікає до міста по хліб, бо на селі вже хліба нема, там його грабують, виривають з рота — без перебільшень. Отже і те збільшення міської людности не тішить, бо воно хоробливо ненормальне.

А по друге, ще їстнує питання — скільки до українських міст наплинуло чужинців-зайд?

ЗАНЕПАД ЧИСЕЛЬНИЙ І БІОЛЬОГІЧНИЙ.

Отже українська людність, українське селянство вигибає, вимирає, а через новонароджених занепадає біольогічно, бо батьки виснажені голодом і працею, дають слабовите потомство.

І діється це у XX. столітті, в добі розвитку всіляких „соціяльних забезпечень", під владою „робітничо-селянською", пролетарською, яка свідомо винищує українське селянство та відмовляє Европі права нести йому допомогу, облудно запевнюючи про відсутність голоду.

За обєднання двох шкіл „Р. Ш."

у Львові.

Надзвичайно актуальна справа львівського громадянства: під увагу Управі „Р. Ш."

Ш. автор нижче наведеної статті, старий освітній діяч, виступає з цікавим проектом получити дві істнуючі у Львові приватні українські школи, хлопячу і дівочу, в одну коедукаційну, висуваючи дуже переконуючий аргумент — грошевої натури. На жаль, ш. автор залишив на боці всі інші аргументи, м. і. справу обовязкової реорганізації шкільництва і звязаної з тим програми навчання. Для вияснення цієї сторінки евент. получення шкіл та взагалі для вислухання думок зацікавлених батьків і педагогів — радо дамо дискутантам місце на сторінках „Діла". — **Прим. Ред.**

Старшина Кружка Р. Ш., що удержує 6-клясову хлопячу народню школу ім. Т. Шевченка при вул. Супінського ч. 21. у Львові, запросила була письменно на день 11. листопада ц. р. (неділя) поверх 400 громадян галицької дільниці на нараду. Явилось яких 30 осіб, рахуючи в тому вже і старшин двох Кружків.

Це сумний доказ, як львівське громадянство, за чолі з інтелігенцією, цікавиться рідношкільними справами. Темою нарад була справа придбання більших фондів на утримання хлопячої школи. На вступі делегат Гол. Управи дир. О. Радловський виголосив промову, заявляючи, що на будуче централя не зможе допомагати матеріяльно Кружкові втримувати школу.

Дуже гарний реферат на тему значіння цієї школи і потреби втримання її виголосив учитель п. Похмурський. Дискусія була дуже скупенька і нічого конкретного не дала, бо річ їшла про добуття нових фондів від виснаженого датками громадянства.

Нарада скінчилася прийняттям (на стоячки!) 12 резолюцій, які старшина Кружка мала би зреалізувати. Та це їй ледви чи вдасться, бо... з порожнього не наллєш... Діяльність Кружка цієї школи обмежується виключно на добуття фондів на удержання школи, але досвід показав, що при дуже енергійній діяльності Кружка в тому напрямку вспів він зібрати около 12 тисяч річно. А що втримання школи коштує около 19.000 зол., то недостаючих 7.000 зол. додавала досі централя. Колиж вона тепер дійсно відмовиться доплачувати тих 7.000 зол., то треба глядати іншого виходу з положення, не такого, як вказують резолюції. Гол. Управа мусить здобутися на радикальну, але успішну операцію. А вона такі:

У хлопячій 6-клясовій школі ім. Т. Шевченка є цього року (а імовірно останеться і в наступних роках) такий стан фреквенції: у I. клясі 17 учеників, II-гій 28, III-ій 23, IV-ій 26, V-ій 40, VI-ій 30 — разом 154 дітей. У 7-клясовій дівочій, при вул. Мохнацького ч. 12 такий: I. кл. 25 учениць, II. кл. 19, III. кл. 22, IV. кл. 29, V. кл. 36, VI. кл. 34, VII. кл. 26, разом 191 дівчат.

Обі школи є в тій самій дільниці, від одної до другої найбільше 5 хвилин повільного ходу.

Як бачимо, фреквенція в обох школах, зокрема у перших чотирьох клясах, така слаба, що чотири кляси аж просяться, щоби їх получити. Таким чином I. кл. мала би 42 дітей, II. кл. — 37, III. кл. 45, IV. кл. 55 дітей.

Подібна фреквенція є у школах Грінченка, хлопячій і дівочій. Отже у 7-клясовій хлопячій має I. кл. 24 дітей, II. кл. 20, III. кл. 30, IV. кл. 21, V. кл. 42, VI. кл. 61, VII. кл. 47.

А в 6-клясовій дівочій: I. кл. 28, II. кл. 20, III. кл. 27, IV. кл. 26, V. кл. 40, VI. кл. 40. Отже й у тих школах можна би чотири перші кляси злучити, бо I. кл. мала би лише 52, II. кл. 40, III. кл. 57 а IV. кл. 47 дітей.

Розпорядок державної шкільної влади постановляє, що у більшеклясових державних школах на одну учительську силу має припасти *найменше 56* дітей, а в дійсності у львівських державних школах на одну силу припадає 65 дітей.

Очевидно, що наша Р. Ш. не повинна собі дозволити на те, на що не може собі дозволити державний скарб. Р. Ш. повинна бути самовистарчальна, як нпр. школи СС. Василіянок, а збіркові фонди повинні служити на *розбудову* шкільництва, на бурси, та на уладження курсів української мови, історії і ґеоґрафії.

Зі стану фреквенції у двох школах ім. Шевченка та у двох ім. Грінченка виходить, що навіть по злученні перших чотирьох кляс далеко у них до „перелюднення". Отже ясно, що Р. Ш. зайво затруднює у тих школах 6 учительських сил. Передбачую, що є одиниці, в очах яких коедукаційна школа менше варта. Їхній погляд вважаю хибним. Держава творить коедукаційні шко-

ли народні і середні. Коедукаційною є 7-клясова міська школа з українською мовою навчання ім. М. Шашкевича. Коедукаційними є новоутворені державні кляси при українських ґімназіях у Львові і Перемишлі. Середні школи Р. Ш. в Яворові і Рогатині були від давна коедукаційними.

І всі народні школи Р. Ш. у Львові і в краю, з виїмком шкіл Шевченка і Грінченка — теж коедукаційні. Вкінці, усі високі школи в Польщі є коедукаційні.

Який фінансовий ефект був би після зредуковання 6 учительських сил шкіл Шевченка і Грінченка та звинення 8 кляс, а за тим очеркнення видатків на учит. платні, наєм шкільних саль, опал, світло, услугу і т. п., не берусь виказувати.

І. Стронський.

НОВИНКИ

— По смерти М. Грушевського. Варшавський „Курер Поранни" з 3. грудня приніс у своїй українській хроніці статейку про Михайла Грушевського, передруковану з „Бюлетину Польсько-Українського". До згадки доданий портрет проф. Грушевського.

— Засудили священика. Аґ. Всхуд повідомляє: Парох Увиня о. Данилюк обвинуватив команданта місцевого постерунку поліції, що на судовій розправі проти його дочки під присягою зложив фальшиві зізнання. Данилюківну суд засудив тоді на два роки. За те обвинувачення командант постерунку заскаржив о. Данилюка за образу поліції. Суд у Лопатині засудив о. Данилюка на місяць арешту. о. Данилюк зробив відклик і окружний суд у Золочеві затвердив згаданий присуд, припиняючи виконання кари на три роки.

— Палата для єпископа на Лемківщині? „І. К. Ц." повідомляє, що для греко-католицького єпископа будують у прискореному темпі палату в Риманові.

— Українські ґрамофонові плити. З кінцем 1934 р. появляться в продажі ґрамофонові плити, наспівані Українським Нац. Хором ім. Лисенка у Варшаві. Наспівали: коляди, щедрівки і народні пісні. Як відомо, львівський хор „Сурма" наспівав уже кількадесять пісень на плитах варшавської „Сирени" й вони вже є від року в продажі.

— Засідання президії м. Львова з новими лавниками було у вівторок. Були присутні члени давньої президії міста під проводом президента Дрояновського та лавники: Цвинар, Дунін, д-р Децикевич, Козьол, Поратинський, Судгоф, д-р Шрайбер і Телер. Президент Дрояновський привитав лавників, а після відчитання приписів і обовязків лавників почалися наради, з участю начальників поодиноких виділів маґістрату.

— Хто купив „Ґазету Поранну"? „Курєр Льв." повідомляє, що „Ґазету Поранну" купили жиди: Ціпер, Вайнштайн, Фінкельштайн, Бавмрін і Вичинський. Спілка на днях вибере управу й устійнить склад редакції. Воєвідський секретаріят ББ. у Львові заперечує, начеб „Ґазету Поранну" купив ББ. або якась ґрупа людей, що є в якихнебудь взаєминах із ББ.

— Домові лікарі. Із 1. грудня ввели на окраїнах в обезпечальнях інституцію домашніх лікарів. Для інших осередків краю введуть тих лікарів від 1. січня 1935.

— Траґедія зредукованого. У львівській обезпечальні зредукували возного Йосифа Козиру, що працював у відділі при вул. Татарській. На відхідне відтягнули Козирі ріжні позиції так, що на руку дістав 20 зол. Козира отруївся сублиматом.

— Пропало 5.500 зол. із львівської суспільної обезпечальні. З львівської суспільної обезпечальні вислали службовців Каз. Куявського та Миколу Черніцького з чеками ПКО, щоб відібрали 6.500 зол. із Міської Каси Ощадности та Банку Господарства Краєвого на виплату платень. Оба службовці відібрали ті гроші та вложили до течок. Як прийшли до обезпечальні, найшли в течках лише 1.000 зол. Пояснювали, що хіба гроші зґубили крізь діри в течках. Управа обезпечальні приказала арештувати обох службовців.

— Самогубство наймички. З причини нещасливого кохання наймичка з вулиці Бема 6. у Львові Катерина Пендик скочила на вулицю з II. поверха при вул. Словацького 16. Згинула на місці.

— Загадочна смерть пацієнтки після операції. В окружному суді у Львові розпочався сензаційний карний процес проти львівського лікаря д-ра Швіґера, ґінекольоґа, якого обвинувачено, що причинився до смерти Олени Кіндрат, жінки господаря з Ягольниці пов. Чортків, та що крім того виконав 31 недозволених ґінекольоґічних заходів. Побіч д-ра Швіґера відповідає перед судом. Авр. Шляґ, торговець збіжем з Ягольниці, що намовив Кіндратову до операції й привіз її задля цього до Львова. Вмерла вона серед незвичайних обставин. Дня 30. березня ц. р. знайшли її тіло в лісі біля Старого Села пов. Бібрка. Доходження ствердили, що вона приїхала з Авр. Шляґом до Швіґера й піддалася операції. Опісля відправлено її до якогось приватного мешкання. Тут зачинаються таємничі події, які висвітлить судова розправа. Шляґ каже, що кілька днів пізніше він вертав з Кіндратовою до Ягольниці. На стації Персенківка під Львовом вона незамітно висіла і заки вернулась до вагону, потяг відїхав. Що дальше з нею сталося, він не знає. Не вміє теж пояснити, як вона дісталася аж до Старого Села і чому згинула в лісі. Зате є підозріння, що її вивезли саньми неживу вже зі Львова та що оповідання Шляґа про її щезнення на Персенківці незгідне з правдою і має на меті тільки змилити слідство. Акт обвинувачення закидує Швіґерові, що недозволені хірурґічні заходи виконував тільки з жадоби зиску. Окремий уступ акту обвинувачення говорить про спробу д-ра Швіґера перекупити постерункового, який вів доходження. Обвинувачений обіцював йому безплатний побут у санаторії в Моршині, якщо буде прихильно вести справу.

— Надужиття в скарбовій палаті. На днях викрили в краківській скарбовій палаті великі надужиття. У звязку з тим арештували ліквідатора скарбової палати Сокола та 8 службовців. Також у скарбовому уряді в Ходзєжі викрили надужиття в відділі облігацій нар. позички. Арештували референта скарбового уряду Ковальського.

Вкрали 77.330 зол. У Ґрудзьондзі два бандити напали цими днями на залізничників Барца та Блавата, поранили їх у голову залізними прутами та забрали мішок скарбових грошей 77.330 зол. Поліція вже арештувала цих грабіжників, це Фр. Полячинський і Альф. Зелінський.

— Здорово обловився. У Варшаві урядує окрема комісія, переводячи інвентаризацію маєтку, що залишився після смерти ґр. Якова Потоцького. У звязку з тим устійнено докладно, скільки з цього маєтку присвоїв собі його повновласник і голосний ошуканець Олександер Розенберґ. Комісія ствердила, що на основі повновластей графа Розенберґ взяв з рахунку Потоцького й умістив на своє імя великі суми в ріжних фінансових установах. Досі устійнено, що загальна сума тих грошей доходить до 14 міліонів зол. Крім того Розенберґ переписав на своє імя ріжні нерухомости ґр. Потоцького за границею, які купував для свого хлібодавця. Між іншим присвоїв собі віллю в Біяріц, терени Довіль, дім у Монако, віллю в Каннах, великі ліси під Каннами, уділи Потоцького в акційних товариствах. Дальше Розенберґ присвоїх собі уділи Потоцького в центральнім електричнім товаристві По та уділи в Центральнім Банку в Парижі. Вкінці Розенберґ продав палату Потоцького в Бульонському ліску і гроші взяв для себе. Всі ті обекти представляють вартість коло 20 міліонів золотих.

— В обороні Габсбурґів. Перед судом в Лінцу станув перед кількома днями б. полковник давньої австрійської армії Карло ф. Фраенфельс, відповідаючи за образу австрійської республіки. В одному лінцському ресторані він сказав голосно: „До чорта з тою свинською республикою! За нашого цісаря Франца Йосифа було краще". Хтось повідомив про це владу, яка потягнула б. полковника до судової відповідальности. На розправі він виступив з критикою теперішнього стану Австрії і ствердив, що за часів Франца Йосифа було далеко краще, отже пощо скривати правду, яку всі знають. Зрештою, на його думку, теперішній устрій є тільки перехідний, бо скорше чи пізніше в Австрії вернеться монархія і владу обіймуть знову Габсбурґи. Після такої оборони Фраенфельса засуджено на місяць вязниці з припиненням на один рік. Почувши такий присуд, засуджений витягнув з кишені револьвер і дав до трибуналу кілька стрілів, але не поцілив нікого. Його придержала судова служба, а що опісля він дістав серцевого удару, його відставили в тяжкому стані до шпиталю.

— Німецький фільософ засуджений за образу Гітлера. Професора фільософії в Єні, д-ра Йоганнеса Ляйзеґанґа засудили на 6 місяців вязниці за образу Гітлера. Цей професор зробив голосну завваґу 7. серпня 1934 р. підчас похоронів Гінденбурґа, коли промовляв Гітлер. Сказав він, що це не похоронна промова, а вічева і що маршал Гінденбурґ не міг сподіватися, що над його гробом промовлятиме „фрайтер". Обвинувачений наполовину признався до вини і це вистачало. Не помогло йому, що він належав до партії, у 1923. р. був основником „штальгельму" в Мал. крайштедті біля Ляйпціґа і у 1929. р. дістав нагороду за книжку про світогляд Лессінґа. На суді ствердили, що він належить до т. зв. реакції і факт, що він — професор університету, ще більше зважив на карі. Ляйзеґанґ уже сидить у вязниці.

Ґрипа, дріжаки, простуда?

Прийми Тоґаль. Таблетки Тоґаль приносять полекшу в тих терпіннях. Також у ревматичних терпіннях, подаґрі, нервових болях і болях голови таблетки Тоґаль дають добрі услуги. Можна дістати в найближчій аптиці.

86/4 2—2

— Веселі несподіванки на княжому весіллю. Весілля сина анґлійського короля було обдумане до найменших подробиць, а проте навіть такий точний нарід як анґлійці не могли побутись зворушень, що в останній хвилині нарушили правила приготованого обряду. Жінки льордів і дипльоматів позабували, що в церкві не вільно нікому кланятись крім Богові і на вид королівської пари виконали свій сальоновий „кнікс". Директор державного банку Норман, що не помиляється у найскладніших рахунках забув сховати свій значок від ґардероби і тримав його в руках. Молода перед аналоєм забула на час передати свою лілейну китицю дружці, щоб мати вільну руку на перстень і королева мусіла пригадувати це їй через свого сина, поклепуючи його по рамени. Крім цього княжна Марина тримала нервово від самого ранку в жмені невідомо пощо малу хустину і щойно йдучи на обід запримітила це сама. Хустина піде до родинного музею королівської рідні.

— Австрійські шуцбундівці в Совітах. Крізь Варшаву переїхала остання ґрупа учасників соціялістичної революції в Австрії, членів Шуцбунду, що втікли були з Чехословаччини. 39 шуцбундівців потягло до Совітів, одержавши від совітської влади дозвіл осісти в СССР.

— Австрійські ґітлерівці їдуть до Німеччини. З юґославянського порту Сушака виїхали два німецькі кораблі, везучи 1970 австрійських націонал-соціялістів, які після невдачної липневої revольти втікли з Австрії на терен Юґославії. Всі будуть перевезені до Німеччини.

— Чоловік великан. Медичний світ зацікавився дивним явищем природи. В Персії живе 20-літній молодець, що важить 200 кг. і є високий на 3 метри 20 цм. Його голова вдвоє більша від нормальної людської голови. Мязи шиї не можуть удвигати такого тягару, тому великан ходить з похилою головою. Коли раз цей перс мав їхати кораблем, йому не позволили перейти кладку як усім подорожним, але перенесли на чердак корабля при помочі журавля в сіті на пакунки.

— Мужчини вчаться варити. Міська газівня в Будапешті влаштувала курси варення й домашнього господарства для мужчин, головно нежонатих. Найпильнішим учнем показався один зредукований банковий урядовець, що веде дім, бо жінка заробляє на удержання лекціями. На курсах учать не тільки варити, але й штуки купувати, товарознавства й держати порядок. Це перша того роду школа в Европі.

— Земля неспокійна. Всі метеорольоґічні обсервації занотували мин. пятниці великий землетрус, якого осередок находиться десь на Тихому Океані. Відчули його сильно на Гавайських островах, де потрясення були такі грізні що рахувалися з заливом морських филь. Також на обох берегах Адрійського Моря трясласе земля. В Анконі люди повтікали з мешкань, боячись завалення домів.

—o—

СПОРТ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ К. Л. К.

В дні 30. м. м. відбулися X. Загальні Збори (ювилейні) Карпатського Лещетарського Клюбу, основаного у Львові в 1924 р. За той час виконав у нас К. Л. К. велику роботу: спопуляризував лещетарський спорт у широких масах, оснував цілу низку своїх філій та збудував власну домівку у Славську, посвячення якої відбулось у мин. році. Велика в цьому заслуга дир. А. Палія, дир. Вол. Панькова й ін., що й підмітив слушно у своому рефераті м-р Ю. Старосольський.

Звіт за минулорічну працю К. Л. К. здав голова Клюбу дир. Палій, спортовий референт п. Чапельський, скарбник інж. Кобринський і господар п. Маковеївна. Відчитано також привіти, що наспіли від усіх клюбів у краю. Уступаючому Виділові уділено абсолюторію, а потім вибрано новий Виділ у складі: голова — дир. Палій, заст. голови — дир. Паньків, секретар — Гнатейко, скарбник — інж. Кобринський, пресовий референт — м-р Пачовський, спорт. референт — п. Рибачек, господар інж. Старосольський.

Вибрано ще окремі комісії: організаційну, будови домівок, мпоез, що подбають про працю у Львові й у краю.

Дописи.

ПЕРЕМИШЛЬ.

Свято-Йосафатівське Торжество в українській державній гімназії. Патроном державної гімназії з українською мовою навчання в Перемишлі був від початків її істнування св. Кирило з Олександрії, якого день святкує церква 22. травня. А що від 1933 р. шкільні ферії зачинаються в наших школах уже 15. червня, то перемиська гімназія не мала б ніколи змоги відсвяткувати день свого Патрона. Тому, замість переносити свято Патрона з 28. 6. на якийсь день перед 15. 6., дирекція гімназії перевела зміну патронату взагалі, піддаючи заведення під покров св. Йосафата, ближчого тому заведенню щодо часу, крови та самої ідеї. Для зазначення цієї зміни і звеличання свого Патрона влаштувала молодь гімназії в дні 25. XI. святочну академію, якої ціллю було поглибити культ св. Йосафата, супроти якого старше українське покоління має багато занедбань. Ідучи слідом минулого року, приготовила молодь і цього року святочну академію, але з ще добірнішою програмою та перевела її незвичайно торжественно передполуднем виключно для себе, а пополудні для своїх родичів, домашніх опікунів та запрошених дирекцією гімназії гостей. Свято відбулося у великій гімн. салі, прикрашеній вінками, папськими хоругвами, портретом папи Пія XI. та історичними портретами перемиських епископів, що перші приняли церковну унію; на сцені серед цвітів видно великий образ св. Йосафата з написом: „Одно стадо — один пастир". Програма концерту була уложена виключно під релігійним кутом і переважно зверталася до особи Патрона заведення, св. Йосафата. А саме: 1) Я. Ярославенко: „Витай нам, наш Архиерею", виконав мішаний хор гімназії; 2) „Культ св. Йосафата", реферат голови Марійської Дружини учнів, ученика кл. VIII.; 3) І. Лаврівський: „Услиши, Господи", муж. хор учнів; 4) фортепянове сольо учня кляси VII. з творів Шопена й Мендельсона; 5) К. Гуно: „Аве Марія", тенорове сольо учня VII. кл.; 6) о. Й. Кишакевич: „Пісня слави св. Йосафатові", муж. хор учнів; 7) Уляна Кравченко: „В роковини смерти св. Йосафата", декламація учня кляси VIII.; 8) смичкова орхестра учнів відограла Шубертову композицію „Аве Марія" і молитву Бортнянського „Коль Славен"; 9) Л. Бетовен: „Христос на Оливній Горі", сцена VI. музичної ораторії з партіями: теноровою в ролі Христа, басовою в ролі ап. Петра й сопрановою в ролі серафима; 10) о. Й. Кишакевич: „Молитва до св. Йосафата", міш. хор учнів і на закінчення — католицький гимн. Поодинокі точки цієї богатої програми були дбайливо підготовані й усі успішно виведені. Тому цілість концерту зробила якнайкраще враження на слухачах, а деякі точки викликували просто подив, як можуть учні на таку високість у своїх виступах піднятися. А торкається це направду зразкової деклямації учня кл. VIII. В. Ноги, що відчув поетичною душею і ніжність і силу і красу поезії старенької перемиської поетки Уляни Кравченко, що написала спеціяльно на це шкільне свято свій вірш. Вірш цей віддеклямував рецитатор на тлі мурмурандум муж. хор при пісні о. Й. Кишакевича: „Пісня Слави", з якою вірш ідейно і змістово дуже гармонізує. Другою такою надзвичайною точкою було виведення VI. сцени ораторії Бетовена. Була це справжня опера в співах, при сценічній грі і театральній декорації Оливної Гори на тлі краєвиду Єрусалиму, яку спеціяльно на це свято намалював молодий перемиський артист п. Стельмащук. Присутні старші громадяни були мило заскочені цим виступом молодечих артистів, а молодь, яка майже ще не бачила опери, була одушевлена. Арії Христа відспівав учень VIII. кл. М. Жовнір, арії ап. Петра — учень кл. VIII. Т. Пасічинський, серафима — уч. кл. II. Б. Кушнір. Саля була вщерть виповнена родичами учнів, їх опікунами та запрошеними гістьми з перемиського громадянства. Крім цього прибули на цей концерт майже всі крилошани гр.-кат. капітули під проводом о. мітрата д-ра В. Пинили, оба владики Йосафат Коциловський і Григорій Лакота та разом з ними перебуваючий тоді в Перемишлі Апостольський Візитатор з Риму о. Іван Гудечек. По скінченім концерті катехит гімназії подякував достойним гостям за приявність, зокрема ж звернувся в латинській мові до Ап. Візитатора з проханням, щоб по повороті до Риму зреферував св. Отцеві, що українська молодь перемиської гімназії стоїть твердо у вірі й єдности з Апостольським Престолом. Після цього хор заспівав „Многая літа".

Гість.

СТАНИСЛАВІВ.

Проба відновн постійного аматорського театру. Станиславів під оглядом театрального мистецтва має свою гарну традицію. Всі тямимо недавні ще часи, коли то станиславівський театр ім. Тобілевича піднявся був до незвичайної висоти й опісля, доповнившись найліпшими теперішніми артистами української сцени й маючи дорогу капелю, став першим українським театром по цім боці кордону і був ним так довго, доки його незгода не розбила. А що добрий театр виховує собі публику, то ми були свідками, як у Станиславові кожна з пєс: „Не ходи Грицю", „Запорожець за Дунаєм", „Чарвальса", „Галька", „Церковна миш"; „За друзі своя" ішли безпосередньо по собі і по кільканацять разів, і то все при битком набитій салі, так, що треба було ще раз крісла доставляти. Такого успіху, здається, ніколи й ніде ще ніякий український театр не мав у нас, а в кожнім разі ніде й ніколи по цім боці кордону. Та небавком стратив Станиславів свій постійний театр, хоч залишилось у Станиславові багато добрих аматорів, що вже в театрі Тобілевича виробили собі дуже помітне місце. Завдяки їм драматичний кружок читальні „Просвіти" на передмісті „Бельведер" добув мистецтво станиславівської округи на драматичних змаганнях у 1933 році; добре також тримається кружок при У. С. С. Тепер „Молода Громада" піднила гадку, щоб зібрати знову всі наші драматичні сили і створити новий театр під назвою: „Театр ім. Заньковецької" — драматична студія при „Молодій Громаді" у Станиславові. Ширша анкета громадянства одобрила цей плян. Вибрано спеціяльний комітет, що має театр вести. Перший виступ театру буде на ювилей з приводу 70-ліття оснування українського театру в Галичині. Гратимуть Тобілевича „Житейське море". Дай Боже, щоби вдалося нашим ідейним аматорам відновити попередню театральну традицію хоч частинно. Покищо йде у Станиславові заходом театр. комітету дуже цікава серія викладів бувшого директора театру Тобілевича м-ра Кушніра на тему „Театр і мистецтво".

Ю. Е. О.

ЛІЩИНА.

Гостина театру Карабіневича у Сяніччині і Ліщині. Так уже склалося, що наші мандрівні театральні трупи майже не показуються не тільки на наших західних окраїнах, але навіть у таких українських підгірських повітах, як Лісько і Сянік. А шкода, бо і населення було би вдоволене і театральна трупа заробила би не тільки на прожиток, але навіть підтягнула би свої матеріяльні ресурси. Тому мандрівний театр Карабіневича направно не пожалував свого труду підчас своєї гостини у Сяніччині, Динівщині і Ліщині в листопаді п. р. Правда, побут у Сяноці не був дуже приємний, бо за саму салю польського „Сокола" треба було щодня платити по 50 зол. (в іншій салі староство заборонило грати!). Не згадую вже про нічліги в жидівських готелях, бо наше сяніцьке громадянство не спромоглося (хоч могло!) примістити цих наших скитальців у себе. Але зате Динівщина, Лісько, Балигород, Ропенка й Устрики Долішні вповні піддержали морально і матеріяльно театр Карабіневича. Історична драма „Тарас Бульба", „Бар Кохба", „Швейк", ревії „Кльо-Кльо" і т. д. набивали навіть касу. Саля у Балигороді була виповнена сім вечорів. Спеціяльна делегація у Балигороді (складена з поляків) просила театр залишитись ще на 2—3 вистави. Гра мандрівної трупи добра. Дир. Карабіневич у драмах і режисер Крижанівський у комедіях дуже добрі. Загально подобалась у ревіях молоденька артистка п. Емма і п-і Карабіневичева в ролі жінки-цокотухи.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, ілюстрований журнал історії та побуту. Львів, грудень 1934. Ч. 12. Р. VI. Зміст: Проповідь Іларіона — М. Матіїв-Мельник; З життя У. С. С. в 1917 р. — Мирон Заклинський; Ді — Анатоль Курдидик; Розброєння частин V. гарматнього полку селом Великі Луги — сот. Гриць Сенечко; Останній козацький похід за гетьманування Б. Хмельницького (1656—1657) — Д-р М. Р.; Вольфсберг — о. Йосиф Іванець; Історія 8-ої Галицької Бригади — д-р Іван Карпинець; Бібліографія; Оголошення.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ, Львів, грудень 1934. Ч. 5. Р. XIV.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича: Борщів!
5. XII. Спадкоємець".
6. XII. „Княжна чардаша".
З Борщева театр загостить на кілька вистав до Скали н/Збр. і Озерян.

Український Театр „Заграва": під артист. проводом В. Блавацького. **Перемишль:**
5. XII. „Ой, не ходи Грицю" (прем'єра).
6. XII. „Два світи".

Великий Міський Театр.
Середа, 5 XII. год. 7·30 веч. „Розкішна дівчина" Абон. 9.
Четвер, 6. XII. год. 3·30 попол. „Дванацять годин пригод" (казка). Миколаївська вистава для дітей. Абон. 9.
Четвер, 6. XII, год. 7·30 веч. „Розкішна дівчина".

Театр Рімнородностей.
Середа, 5. XII. год. 7·30 веч. „Під примусовою управою". Абон. 8.
Четвер, 6. XII. год. 7·30 веч. „Музичні іграшки" Абон. 10.

Кіна.

АПОЛЬО: „Каріока" (Дольорес дель Ріо).
АТЛЯНТИК: „Маскарада".
ВАНДА: „Теодозія Севастополь", та „Прокуратор Алісія Гори".
ҐРАЖИНА: „Невидний чоловік", „Кохає, любить, шанує".
КАСІНО: „Бастер роздає мільйони" (в гол. ролі Бастер Кітон).
КОЛІСЕИ: „Шерльок Гольмс" і „Мадрид воює".
КОПЕРНИК: „Весняна парада" (Франціска Ґаль).
МАРУСЕНЬКА: „І щож далі, сіра людино?" ревія: „Від Оберка до Карйоки".
МІРАЖ: „Кво вадіс".
МУЗА: „Щойно вчора".
ПАЛЯС: „Піснею я завойовую світ".
ПАН: „Торговці живим товаром" і Власта Буріян.
ПАСАЖ: „Ваніна" (Король диких степів) і ревія: „Маю охоту на піхоту".
РАЙ: „Пісенькар Варшави" (Е. Бодо).
СВІТ: „Заборонена мельодія" з Джозе Мохікою та „Білий слід".
СОНЦЕ: „Сни джунглів".
СТИЛЕВЕ: „Що мій чоловік робить у ночі", ревія „Гуртівня гумору".
УТІХА: „Сьогодні живемо!" й ревія.
ХИМЕРА: „Ширлі Темпль" (Тайна маленької Ширлі) та Тижневик Фокса.

Закордонне радіо.

Середа, 5. грудня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 19·35 Концерт, 17·15 Хор, **Брно** (325,4) 20·20 Нар. пісні, **Кошиці** (259,1) 17·05 Для Закарпаття, 19·50 „Жіночі примхи" авд. Аверченка, **Прага** (470,2) 11·15 Сальон музика, 19·55 Концерт військ. орх., **Париж** (1648) 21·00 „Зампа" оп. Герольда, **Люблюна** (569,3) 20·00 Вок. концерт, **Ковно** (19·35) 17·20 Спів, **Рига** (514,6) 17·10 Лотиські пісні, **Берлін** (356,7) 18·40 Муз. та спів, 21·10 Симфонія ч. 3. д-моль Брікнера, **Гамбург** (231,9) 21·20 „Трубадур" оп. Вердія, 22·20 Солісти (форт., спів), **Кенігсвустергавзен** (1571) 21·10 Фортепян, **Кельн** (455,9) 21·10 Брамсові твори, **Мінхен** (405,4) 14·20 Солісти, **Будапешт** (550,5) 13·30 Сальон. музика, 17·30 Симф. концерт, **Мілано** (368,6) 11·30 Сальон. музика, 17·10 Кам. муз., 20·45 „Гейша" оп. Джонса, **Рим** (420,8) 13·05 Легка музика, 20·45 „Ріголето" о. Вердія.

Четвер, 6. грудня 1934.

Відень (506,8) 15·40 Для дітей, 18·05 Хор, 20·50 Три одноактівки, 23·30 Танк. музика, спів, **Братислава** (298,8) 17·20, 19·30 Спів, **Кошиці** (259,1) 17·20 Віольончеля, 18·00 Для Закарпаття, **Прага** (470,2) 11·05, 12·35 Сальон. музика, 20·45 „Король Святополк" авд. Стодоли, **Вежа Айфля** (1389) 20·30 Фр. пісні, **Пост Парізієн** (312,8) 21·20 „Княжна та танцюрист" ком. Ґрінвальда та Енгеля, **Мадрид** (274) 22·00 Европейський концерт (муз., спів), **Любляна** (569,3) 20·20 Вок. концерт, **Берлін** (356,7) 17·50 Гвечерові пісні, 20·00 Держ. авдиція, промова мін. Гебельса, **Гамбург** (331,9) 23·35 Шуманові твори, **Гайльсберг** (291) 21·30 „Дер Шмід фон Маріенбург" оп. Вагнера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 16·00 Розривкова музика, спів, 19·45 Рапсодія Брамса г-моль, **Кельн** (455,9) 12·00 Іт. музика, **Ляйпціг** (382,2) 18·25 Нові хор. пісні, 21·05 „Ратбольд" оп. Бекера, **Мінхен** (405,4) 17·50 Сонати, **Будапешт** (550,5) 12·05 Циг. музика, 18·25 Сальон муз., **Мілано** (368,6) 17·10 Камер. муз. 20·45 „Ріголето" оп. Вердія, **Рим** (420,8) 17·00, 20·45 Концерт.

Львівське радіо.

Середа, 5. грудня 1934.

6·45 Ранішня авд., 7·50, 22·00 Реклям. концерт 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеор. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Орхестра, 13·00 Полудн. денник, 13·05 Твори Кетельбі з гр. пл., 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Пять хв. вітру від моря, 15·50 Про режисерію 16·00 Танки ріжних народів, 16·45 Хвилинка питань, 17·00 Пісні в супр. фортепяну, 17·25 Приятельки, 17·35 Роб. Кільтер: Діточа увертюра (гр. пл.), 17·50 Спорт. порадник, 18·00 Наука стенографії, 18·13 Сільва рерум, 18·15 Скрипка, 18·45 Приватна власність як сусп. функція, 19·00, 19·30 Оравський хор, 19·20 Гутірка: Світло та тепло, 19·50 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Міцкевичівський вечір (з Вильна), 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Шопенівський концерт, 21·30 Промова лавреата красномовної дипльом. студії, 21·40 Веч. денник, 22·15 Пісні, 22·40, 23·05 Танкова музика.

Четвер, 6. грудня 1934.

6·45 Ранішня авд., 7·50, 22·00 Реклям. концерт, 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеор. вістки, 12·05 Огляд преси. 12·10 Св. Миколай (обр. з муз. пісоньками Б. Герна для дітей), 12·30, 13·10 Поранок (спів, муз.), 13·00 Полудн. денник, 13·05 З ринку праці, 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Легка музика з гр. пл., 16·45 Лекція фр. мови, 17·00 Театр. Уяви: „Азаіс" фарса Вернея, 17·50 Почт. скринька, 18·00 Сільва рерум, реперт. театрів, 18·05 Пласт. вістки, 18·15 Форт. ресіталь, 18·45 Що читати? (белетр. новини), 19·00 Камер. концерт, 19·20 Актуальна гутірка, 19·30 Концерт мадярської музики з гр. пл. 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Комунікат Т-ва дослідів оборона Львова та східних воєвідств, 20·05 Легка музика, пісоньки 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Концерт фінляндської музики, спів 21·45 Критика знання, 22·15 Лекція танку. 22·35, 23·05 Танк. музика, 22·45 Літ. хвилинки: „Симпатик моря Прон".

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Ділю". Львів. Ринок 10.